

[Elmquist.]

Efterkommere. Dette Eksempel kunde suppleres med mangfoldige andre Eksempler, der viser, hvorledes Odelæggelse paa Odelæggelse følger af, at aandssvage faar Lov til at forplante sig. Hele den Forskning, som jeg her har omtalt, Arvelighedsforskningen paa dette Omraade, baade her i Landet og i Udlandet, godtgør ligesom Dr. Wildenskovs mange Eksempler — den højtærede Socialminister har, saa vidt jeg husker, ogsaa Eksempler i sit Værk om Fremtidens Forsørgelsesvæsen —, at ved aandssvages Adgang til Forplantning belastes Samfundet Aar efter Aar, Slægtled efter Slægtled, med aandeligt defekte Individider.

Det Spørgsmaal, der trænger sig paa overfor denne Viden, er da dette, om det da ikke er en Urimelighed i højeste Potens, at et Samfund, der paa alle Omraader, baade økonomisk, socialt og gennem Lægevidenskaben ofrer Millioner af Kroner hvert Aar for at gøre Tilværelsen i denne saa sandelig i Forvejen, kan man sige, tilstrækkelig vanskelige Verden saa taalelig som muligt, ikke sikrer sig imod, at Forplantning finder Sted fra udpræget aandssvages Side og fra aandssvages Side i det hele taget, naar Resultatet med Sikkerhed er givet, nemlig at nye Individider, byrdefulde for Samfundet og byrdefulde for sig selv, fødes til Verden gennem en saadan Forplantning. Jeg synes, Svaret saa ubetinget maa blive bekræftende overfor dette Spørgsmaal, men ikke desto mindre er det det, der sker ogsaa her i vort Land. Hvert eneste Aar fødes her aandssvage Børn til Verden, Børn, som er Frugten af aandssvages Samliv, hvert eneste Aar lægges Grunden til det danske Samfunds Belastning med nye Udgifter til disse stakkels nesker, Udgifter, der kan løbe op i Hundre tusinder af Kroner, ja, i ubegrænsede Beløb, saafremt disse aandssvage Børn atter faar Lov til at formere sig, og deres Efterkommere igen faar Lov dertil. Jeg kan ikke se andet — saaledes staar det for mig, jo mere jeg har givet mig af med dette Spørgsmaal — end, at det er det glade Vanvid, at dette tillades fra et ordnet Samfunds Side, at man ikke hindrer denne Ulykke, hvis ikke ganske afgørende Grunde taler derimod. Jeg ved, at saadanne Grunde anføres, men jeg kan ikke anerkende deres Berettigelse. Jeg kan ikke se andet end, at der her foreligger et saa vigtigt Problem, tjenende til Menneskeslægtens Forbedring, at det bør tages op til en snarlig fornyet

Overvejelse, om det første Skridt, vi her i Landet gjorde for nogle Aar siden, ikke bør følges af det næste, saaledes at aandssvages Forplantning forhindres i den Udstrækning, det overhovedet er muligt.

Som et naturligt Led i Overvejelserne herom maa ogsaa indgaa de Erfaringer, man har indvundet i de Aar, denne Lov, Sterilisationsloven, har været brugt, med Hensyn til saadanne Forholdsreglers Virkning paa det paagældende Individts baade fysiske og aandelige Tilstand. Den højtærede Justitsminister omtalte forleden Dag et enkelt Resultat vedrørende Uskadeliggørelsen af en Sædelighedsforbryder. Jeg vil imidlertid gerne paa ny rejse dette Spørgsmaal, om Tiden ikke er moden til at gaa videre ad den en Gang betraadte Vej — jeg ved, at den højtærede Socialminister for 10 Aar siden ikke mente, den var moden endnu, men jeg kunde tænke mig, at den højtærede Socialminister ser anderledes paa det efter de Erfaringer, der er vundet i de 10 Aar (*Socialministeren* [Steincke]: Læs mit Forslag!) — jeg kender ogsaa den højtærede Ministers Standpunkt til det nu fra det Forslag, som ligger paa Tingets Bord. Jeg beder den højtærede Justitsminister og den højtærede Socialminister udtale sig om, hvorvidt der allerede nu foreligger en Del Erfaringer fra den nævnte Lov for aandssvages Vedkommende, og i bekræftende Fald, hvorledes disse Erfaringer er, og om de er saaledes, at de opfordrer til at gaa videre ad denne Vej. Jeg vil haabe, at man ikke fra Regeringsmagtens og Lovgivningsmagtens Side skubber denne Opgave fra sig, men saa snart som muligt tager fat paa den for at naa til det Maal, jeg synes er rimeligt naturligt og det eneste rationelle Maal at sætte sig, nemlig at Forplantning fra aandssvages Side hører til den store Undtagelse her i vort Land. I et velordnet Samfund, i et Land der bygger paa rationel og systematisk Forbedring af de sociale Forhold, vil jeg hævde, burde og bør dette, at man gaar denne Vej, være en absolut Selvfølge.

Efter at have omtalt dette større og betydeligere Problem saa kort, som det har været mig muligt, vil jeg gerne stille et Par Spørgsmaal til enkelte af de højtærede Ministre. Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, om det er rigtigt, at Meddelelser fra de offentlige Kontorer her i København holdes tilbage til Fordel for Morgenaviserne i København. Til „Østsjællands Folkeblad“ har en ministeriel Embedsmand — jeg tror en Kontorchef —